

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 7059/20

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט א' שטיין

העותרת: עמותת "חוזה חדש"

נגד

המשיבים: 1. משטרת ישראל
2. טלי פדידה ו-60 אח'

עתירה למתן צו על תנאי

תאריך הישיבה: כ"ג בחשוון התשפ"א (10.11.2020)

בשם העותרת: עו"ד גונן בן יצחק

בשם המשיבה 1: עו"ד ענת גולדשטיין; עו"ד סיגל אבנון

בשם המשיבים 2: עו"ד חור אוריאל ניזרי

פסק-דין

השופט ע' פוגלמן:

1. בעתירה שלפנינו קובלת העותרת, עמותת "חוזה חדש", אחד מהארגונים הנוטלים חלק בהפגנות המתקיימות מזה כמה חודשים בסמוך למעון ראש הממשלה – במתכונות משתנות – על האיסור שהטילה המשיבה 1, משטרת ישראל (להלן גם: המשטרה), על שימוש באמצעי הגברה באזור ההפגנות לצורך השמעת מוזיקה בין השעה 21:30 ועד לשעה 23:00. עוד ביקשה העותרת כי נורה למשיבה להסביר מהו מקור הסמכות להתערבות בתכני ההפגנה (על פי הנטען).

2. הרקע הנדרש לעתירה זו פורט ונדון בפסק הדין בעתירה בבג"ץ 5078/20 פ"ד נ' משטרת ישראל – מפקד מחוז ירושלים (19.8.2020) (להלן: עניין פ"ד), שבגדרה ביקשו תושבים המתגוררים בסמוך למעון ראש הממשלה כי המשטרה תורה על העתקת ההפגנות האמורות למקום אחר או על הגבלתן בדרך אחרת, נוכח הפגיעה שאלו גורמות לשגרת חייהם. באותו עניין הסכימו הצדדים כי ההפגנות בענייננו אינן טעונות קבלת רישיון לפי סעיפים 83-84 לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת המשטרה) וכי בצד האמור המשטרה רשאית לקבוע הוראות להבטחת הסדר והביטחון הציבורי בהן, מכוח סמכויותיה הכלליות בסעיפים 3-5 לפקודה זו (כנגזרת של יישום קביעותיו של בית משפט זה בבג"ץ 6536/17 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' משטרת ישראל (8.10.2017) (להלן: עניין כיכר גורן)). בעתירה בעניין פ"ד נבחנו סבירות ומידתיות המגבלות שהטילה המשטרה על ההפגנות בראי ההלכה הידועה עמנו שלפיה הגבלת הזכות להפגין תתאפשר רק "מקום שבו מתקיימת ודאות קרובה לפגיעה קשה בסדר הציבורי או בשלום הציבור, ובמידה המצומצמת ביותר הנדרשת על מנת למנוע פגיעה כאמור" (עניין פ"ד, פסקה 21). אשר להפרעה הנגרמת לחיי התושבים כתוצאה מהרעשים הנלווים להפגנות, הנמשכים עד שעות הלילה המאוחרות, נקבע כי לא הונחה עילה להתערבות במתווה שהציגה המשטרה באותו הליך, אשר הצדדים האחרים להליך לא הסתייגו ממנו. מפאת חשיבות הדברים לעתירה שלפנינו נביא את עיקרי המתווה כפי שהוצג בעמדת המשטרה העדכנית בעניין פ"ד, שפורט בפסק הדין:

" [...] הן בהפגנות המתקיימות באמצע השבוע, הן בהפגנות המתקיימות במוצאי השבת תוגבל הקמת הרעש כך שהחל מהשעה 21:30 תיאסר הרעשה באמצעות צופרי אוויר, תופים, כלי הקשה ואמצעי הרעשה אחרים שאינם אמצעי כריזה והגברה (כגון רמקול, מגאפון). לאחר השעה 23:00 ייאסר גם השימוש באמצעים אחרונים אלה (בימי שישי הוגבלו שעות הקמת הרעש לשעות 14:00-13:00 והחל מהשעה 16:00 עד ל-45 דקות לפני כניסת השבת)" (שם, פסקה 26).

3. למחרת הינתנו של פסק הדין בעניין פ"ד, פרסמה משטרת ישראל תנאים לקיום ההפגנות סמוך למעון ראש הממשלה וכך צוין לגבי מגבלות הרעש:

"הקמת רעש באמצעות צופרי אוויר, תופים, כלי הקשה, הקשה על מחסומים באמצעות כלים מכל סוג, אמצעי הרעשה אחרים שאינן אמצעי כריזה והגברה (כגון רמקול, מגפון) מותרת רק בימים ובשעות הבאים: ימים ג', ה': בין השעות 19:00-21:30. יום ו': בין השעות 14:00-13:00 ובין השעות 16:00 ועד 45 דקות לפני כניסת השבת.

יום שבת- מצאת השבת ועד 21:30.
 הפעלת אמצעי הגברה מעבר לשעות הרעש המותרות
 לעיל תהיה אך ורק לטובת נאומים (מגפון, רמקול) [...]]
 ומותאם לכמות הקהל" (ההדגשה במקור – ע' פ' ; מש/1
 לתגובה המקדמית מטעם משטרת ישראל).

בהפגנה שהתקיימה בסמוך למעון ראש הממשלה ביום 26.9.2020, שבה הושמעו מוזיקה, שירים וג'ינגלים (זמרירים) על ידי אחד ממארגני ההפגנה לאחר השעה 21:30 (בעוצמה אשר לפי הנטען על ידי המשטרה הייתה חריגה), נתפסו על ידי המשטרה הרמקולים שבהם השתמש אותו אדם (ועל פי הנטען בעתירה, רמקולים ומגאפונים של מפגינים נוספים; שם, סעיף 10) והוא זומן לחקירה על ידה. המשטרה ביקשה להורות כי יינתן בעניינו צו שחרור בערובה, תוך קביעת תנאים מגבילים שלפיהם בין היתר הוא יורחק מאזור ההפגנות. בהליך זה ציינה המשטרה כי להבנתה פסק הדין בעניין פד"ה משמעו כי לאחר השעה 21:30 יוגבל מפלס הרעש לנשיאת נאומים בלבד ורק לשם מטרה זו של "השמעת דברים" ניתן יהיה להשתמש באמצעי הגברה. בית משפט השלום דחה את בקשת המשטרה וקבע כי השמעת שירים או מוזיקה יכולה לבוא בגדרי "השמעת דברים", כל עוד אין מדובר בשימוש באמצעי רעש "גבוהים במיוחד". ערר שהגישה המשטרה על החלטה זו נדחה.

4. בהמשך להליך זה ביום 14.10.2020 פרסמה המשטרה תנאים לקיום הפגנות בסמוך למעון ראש הממשלה, ובגדרם בין היתר צוין כדלקמן:

"כמו כן בימים ג', ה', שבת מהשעה 21:30 ועד השעה 23:00 מותרת אך ורק הפעלת אמצעי הגברה (מגפון או רמקול) לטובת השמעת נאומים בלבד, ללא ליווי מוזיקאלי או השמעת ג'ינגלים, רעשים מכל סוג, שירים או כל דבר אחר שאינו דיבור במילים של משמיע נאום. הכל בעוצמה סבירה ובהתאם להנחיות המשטרה בשטח" (ההדגשה במקור – ע' פ' ; מש/2 לתגובה המקדמית).

טענות הצדדים

5. נגד מגבלות אלו שפרסמה משטרת ישראל לאחר מתן פסק הדין בעניין פד"ה הוגשה העתירה דנן ביום 15.10.2020 (לאחר שפנייה מיום 13.10.2020 אל היועצת המשפטית של המשטרה בעניין אישור הפעלת מערכת קול בהפגנה שתוכננה ליום 17.10.2020 לא נענתה; נספח ה' לעתירה). העותרת טוענת כי פסק הדין בעניין פד"ה ברור בהוראותיו, ולא ניתן לפרשו כמבוקש על ידי המשטרה. לעמדתה, המגבלות שבהן

עסק פסק הדין כללו הבחנה בין אמצעים מרעישים במיוחד לבין אמצעי כריזה והגברה, ולגבי האמצעים מהסוג הראשון – שהשימוש בהם נאסר לאחר השעה 21:30 – נמנו בהתאם כלים כמו צופרי אוויר, תופים, וכלי הקשה. בהמשך לכך נטען כי המגבלות הנוכחיות פוגעות באופן לא מידתי בחירות להפגין ובחופש הביטוי של המפגינים וכי הן אינן עולות בקנה אחד עם הנחיית ההלכה הפסוקה לצמצם את הפגיעה בחירויות אלו למקרים שבהם מתקיימת ודאות קרובה לפגיעה קשה ורצינית בסדר הציבורי או בשלום הציבור. לעניין זה טוענת העותרת כי במכלול המסרים המועברים לקהל המשתתפים, שירי מחאה הם אחד המדיומים החשובים להעברת מסרים. בצד טיעונים אלה טוענת העותרת כי המגבלות העומדות ביסוד העתירה הנוכחית נובעות מתוכן ההפגנות והמסרים המועברים בהן וכי המשטרה לא הצביעה על מקור סמכות להתערב בהיבטים אלה.

6. בתגובתה המקדמית לעתירה טענה המשטרה כי דין העתירה להידחות על הסף ולגופם של דברים. על הסף – מחמת אי מיצוי הליכים, בהינתן מועד הגשת העתירה בחלוף יומיים מהפנייה ליועצת המשפטית של המשטרה, ובשל אי צירופם של תושבי השכונות הרלוונטיים כמשיבים לעתירה; ולגופם של דברים בהיעדר עילה להתערב בתנאים שנקבעו על ידי משטרת ישראל בהתייחס למגבלות הרעש. לטענת המשטרה, התנאים החדשים לקיום ההפגנות באזור מעון ראש הממשלה עולים בקנה אחד עם פסק הדין בעניין פד"ה. לעמדתה, באותו עניין נקבע כי "השמעת דברים" תוך העזרות באמצעי הגברה מותרת עד השעה 23:00 ומכאן נובע כי יש לאפשר שימוש באמצעי ההגברה בין 21:30 עד 23:00 לטובת נאומים בלבד, שהם "דיבור במילים של נושא הנאום, ללא רעשים נוספים מכל סוג לרבות השמעת מוזיקה" (סעיף 28 לתגובה המקדמית מטעמה). נטען כי כבר בעת שהוצג מתווה המשטרה להגבלת מטרדי הרעש בעניין פד"ה, מטרתו הייתה למנוע מטרד רעש חריג וקיצוני לאחר השעה 21:30. עוד צוין כי לצורך גיבוש עמדת המשטרה בגדרי ההליך דנן הובהר על ידה כי האיסור על השמעת מוזיקה באמצעי ההגברה אינו כולל שירה בקולו של אדם שאינה מלווה בכל רעש אחר לרבות מוזיקה, אלא מתייחס לשימוש באמצעי הגברה לצורך השמעת מוזיקה מוקלטת, שימוש בכלי נגינה או אמצעי רעש אחרים. לטענת המשטרה, מגבלות אלו נועדו להפחית את מטרד הרעש הנגרם לתושבים במסגרת ההפגנות והן מאזנות כראוי בין זכותם של המפגינים לחופש ביטוי לבין שמירה על שגרת חייהם של תושבי האזור ומניעת מטרדי רעש קשים. לפיכך, טוענת המשטרה, גם אם ניתן לפרש את הקביעות בעניין פד"ה לפי גישת העותרת, המגבלות הנוכחיות על השמעת רעש מצויות בגדר סמכותה לקביעת תנאים להפגנות והן אינן מצדיקות התערבות שיפוטית. בהקשר זה נטען כי גם אם סוג המוזיקה ועוצמתה יכולים להשתנות ממקרה למקרה, האיסור דנן שקובע איסור מוחלט

על השמעת מוזיקה באמצעי הגברה לאחר 21:30 מבטיח ודאות, גם במישור האכיפה, שבו נדרש כלל ברור ופשוט ליישום. אשר לטענה כי המגבלות דנן מכוונות לתכנים המושמעים על ידי המפגינים ועל כן המשטרה נעדרת סמכות להטילן, נטען כי ההגבלה לא נוגעת לעצם השמעת התוכן אלא לאופן שבו הוא מועבר – ואין מדובר בהתערבות בתכני הביטויים; וכי בית משפט זה הכיר בעניין פת"ד 21:30. אופן השימוש באמצעי ההגברה לאחר השעה 21:30.

7. בהתאם להחלטת השופט י' אלרון מיום 21.10.2020 שהורתה על צירוף העותרים בעניין פת"ד 21:30 כמשיבים לעתירה הנוכחית, הגישו גם האחרונים תגובה לעתירה (להלן: התושבים). בתגובתם טענו התושבים כי הגבולות שקבע בית משפט זה בעניין פת"ד 21:30 לקיום ההפגנות באזור מעון ראש הממשלה נפרצו, וכי בפועל אלה לא נאכפים על ידי המשטרה. התושבים מסכימים לפרשנות שהעניקה המשטרה לפסק הדין בעניין פת"ד 21:30 וטוענים כי באותו עניין נקבעה מסגרת מינימלית לחובת האכיפה מצד המשטרה, וכי מכל מקום המגבלות הנוכחיות מצויות בתחום סמכותה כחלק מהשמירה על הסדר הציבורי. עוד נטען כי העתירה לא הוגשה בניקיון כפיים, משום שהעותרת פרסמה מסרים המעודדים שימוש בצפצפות חזקות עוד יותר מאלו שנדונו בעניין פת"ד 21:30 על ידי המפגינים. העותרים מוסיפים וטוענים כי מטרדי הרעש הנלווים להפגנות פוגעים באיכות חייהם ובשגרת יומם באופן קשה ולתקופה ממושכת, ואין מקום להתערב במגבלות שנועדו לצמצם פגיעה זו.

ד"ר

8. בהתאם להחלטה מיום 21.10.2020 נדונה העתירה לפנינו, ובדיון מיום 10.11.2020 הסכימה המשיבה 1 כי הדיון בעתירה יתקיים כאילו ניתן צו על תנאי. השאלה שעומדת במוקד העתירה דנן נוגעת כאמור למחלוקת נקודתית על פרשנות הוראות בית משפט זה בעניין פת"ד 21:30 לעניין המגבלות שהמשטרה רשאית להטיל על הקמת רעש בהפגנות המתקיימות בסמוך למעון ראש הממשלה. בשלב זה, נסובה המחלוקת על השמעת מוזיקה באמצעי הגברה מהשעה 21:30 עד השעה 23:00, שנאסרה על ידי המשטרה. בעניין זה ביקשו – הן העותרת הן המשטרה והתושבים – למצוא בפסק הדין בעניין פת"ד 21:30 תימוכין לעמדותיהם המנוגדות. ברם, עיון בפסק הדין ובטענות הצדדים שעמדו באותה עת על הפרק מלמד כי נושא השמעת מוזיקה בהפגנות לא הועלה מפורשות על ידי מי מהצדדים, וכפועל יוצא המגבלות שנדונו על ידי בית משפט זה ושלגביהן הוצג מתווה המשטרה נגעו ל"הרעשה באמצעות צופרי אוויר, תופים, כלי הקשה ואמצעי הרעשה אחרים שאינם אמצעי כריזה והגברה (כגון רמקול, מגאפון)"

(עניין פדידה, פסקה 26). הסדר זה, שגם המשיבות 2-3 לעניין פדידה (ובהן העותרת לפנינו) לא הסתייגו ממנו, נועד לתת מענה מידתי למטרד הנגרם לחיי התושבים כתוצאה מהשימוש באמצעים מרעישים במיוחד בהפגנות תוך עריכת "איזון בין חירות הביטוי לבין מניעת פגיעה יתירה באורח החיים של הדיירים, כפי המתחייב מן הדין ובאופן המתחשב בתדירות הגבוהה יחסית של ההפגנות בענייננו ומשכן".

9. הגם שכאמור נושא השמעת המוזיקה לא נדון במישרין בפסק הדין בעניין פדידה, אני סבור כי הנחיות המשטרה העומדות לבחינתנו בשלב הנוכחי, שצמצמו את השימוש המותר באמצעי הגברה לאחר השעה 21:30 (במקום לאחר השעה 23:00) לטובת השמעת נאומים בלבד, ושאסרו על שימוש באמצעי ההגברה – מהשעה 21:30 ועד 23:00 – לצורך ליווי מוזיקאלי או השמעת שירים וג'נגלים (ו"רעשים מכל סוג"), אינן נגזרות מהמתווה שהוצג על ידי המשטרה בהליך הקודם ואף לא ממסקנות פסק הדין. להבדיל מן האמצעים המרעישים במיוחד שעניינם נדון בפסק הדין בעניין פדידה, שהוגדרו בחוות דעתה של השופטת י' וילנר כ"אמצעי רעש קיצוניים" (ראו שם, פסקה 3), ההגבלות הנוכחיות מכוונות לשימוש באמצעי הגברה לצורך השמעת מוזיקה. כך גם הדוגמאות שנמנו בפסק הדין לאותם אמצעים מרעישים במיוחד: "צופרי אוויר, תופים, כלי הקשה ואמצעי הרעשה אחרים שאינם אמצעי כריזה והגברה" (שם, פסקה 26) מלמדות כי המגבלה לא נועדה לתת מענה לרעשים הנלווים להשמעת שירים ומוזיקה מוקלטת אחרת על ידי המפגינים (וראו לעניין זה גם האופן בו פירשו בתי המשפט את הקביעות בעניין פדידה בעניין צו השחרור מערובה, כמתואר מעלה; נספחים ב' ו-ד' לעתירה).

10. לכך יש להוסיף כי בפסק הדין בעניין פדידה עמד בית משפט זה, ברקע לדיון במגבלות הרעש שהוצגו על ידי משטרת ישראל, על הוראות חוק עזר לירושלים (מניעת רעש), התשס"ז-2007, המורה בסעיף 2(א) על איסור הקמת רעש באמצעים המפורטים בו באזור מגורים (ובהם רמקול, מגביר קול, כלי נגינה) בין השעות 14:00-16:00 ולאחר השעה 23:00 בלילה עד השעה 07:00 בבוקר למחרת (זאת, בהתאם להסדר הכללי הקבוע בתקנה 3 לתקנות למניעת מפגעים (מניעת רעש), התשנ"ג-1992 (להלן: התקנות למניעת מפגעים)). כפי שנקבע שם, מה"תקרה" שנקבעה בהוראות אלו לעניין מפגעי הרעש אין לחרוג, אולם בבואנו לבחון את ההנחיות הנוכחיות של המשטרה, שאוסרות על שימוש באמצעי הגברה לכל דבר "שאינו דיבור במילים" יש לתת משקל להוראות הדין אשר מציינות במפורש בעניין זה כי איסור הקמת הרעש שעניינו בין היתר בשימוש ב"רמקול, מגביר קול, כלי נגינה" חל מהשעה 23:00. גם בבחינת היבט זה אני סבור כי הצמצום בהנחיות הנוכחיות של המשטרה לא נובע מהוראות פסק הדין, שמצא כי צמצום הקמת הרעש באמצעים מרעישים במיוחד עד לשעה 21:30 לצד הותרת המגבלה הקיימת בדין

לעניין השמעת דברים אחרים תוך העזרות באמצעי הגברה, מגלם איזון ראוי בין הזכויות הרלוונטיות בנסיבות העניין. כך גם איני סבור כי המונח "השמעת דברים" תוך שימוש באמצעי הגברה משמיע, כהנחיית המשטרה, כי אותם "דברים" עניינם ב"דיבור במילים" של משמיע הנאום בלבד. צמצום זה שנקטה המשטרה בהנחיותיה העדכניות לא עולה מלשון האמור בפסק הדין ואף לא מההקשר שנדון בו כאמור, ובעניין זה גם ההבהרה שמסרה המשטרה בגדרי ההליך דנן שלפיה הנחיותיה העדכניות לא חלות על שירה בקולו של אדם שאינה מלווה ברעש אחר אלא על שימוש באמצעי הגברה לצורך השמעת מוזיקה מוקלטת ושימוש בכלי נגינה אינה מספיקה ובוודאי לא מעוגנת בפסק הדין.

11. לסיכום נקודה זו איני סבור כי הנחיותיה העדכניות של המשטרה הן פועל יוצא של פסק הדין בעניין פדידה ומדובר בהגבלה נוספת שהטילה המשטרה על ההפגנות בענייננו, שאינה מתחייבת מהמתווה שהציגה בהליך הקודם. זאת ועוד, בהינתן האיזון שעליו עמד בית משפט זה בעניין פדידה בין זכותם של התושבים לקיים את שגרת חייהם לבין זכותם של המפגינים לקיים את ההפגנות ולהפיץ את מסריהם במסגרתן, אני סבור כי המגבלות העדכניות לעניין השמעת המוזיקה באמצעי הגברה גורמות לפגיעה לא מידתית בזכות להפגין, שעל מעמדה הרם עמדתי בעניין פדידה ואין צריך לחזור על הדברים (שם, פסקאות 19-21). כפי שנפסק באותו עניין ובמקרים רבים אחרים, בבחינת האיזון בין הזכות להפגין לבין האינטרסים והזכויות הניצבים מולה מוחלת אמת מידה מחמירה, כך שהאפשרות של המשטרה להגביל את הזכות להפגין מכוח סמכויותיה הכלליות בסעיפים 3-5 לפקודת המשטרה מותרת "רק מקום שבו מתקיימת ודאות קרובה לפגיעה קשה בסדר הציבורי או בשלום הציבור, ובמידה המצומצמת ביותר הנדרשת על מנת למנוע פגיעה כאמור" (שם, פסקה 21).

12. בענייננו, כפי שעמדה העותרת בטיעוניה, השמעת שירי מחאה או השמעת מוזיקה לליווי ההפגנה היא אחת הדרכים לקיבוץ מפגינים תחת מטרתם המשותפת ולהעברת מסריהם, ונדבכים אלה – בדומה למסרים שמועברים בדרך של דיבור או נאום – הם חלק בלתי נפרד מחירות ההפגנה והביטוי. לכך יש להוסיף, כי ממילא הוראות חוק העזר העירוני, המבוססות כאמור על התקנות למניעת מפגעים, מתירות הקמת רעש מן הסוג העומד לבחינתנו עד השעה 23:00. בהינתן האמור, איני מוצא כי הונחה הצדקה למגבלות שהטילה המשטרה על השמעתה של מוזיקה מוקלטת, שירים, ג'ינגלים וכיוצא באלה כחלק מההפגנות מעבר למגבלות הקבועות לכך בדין, וזאת להבדיל מהשימוש באמצעים מרעישים במיוחד (כצופרי אוויר וכיוצא באלה), שלגביו האיזון בין מכלול הזכויות והשיקולים הרלוונטיים הוביל למסקנה כי יש מקום לאסרו בשעה מוקדמת יותר, לפי המתווה שהוצג בעניין פדידה. דברים אלה אמורים גם בשים לב לדברי בא כוח

העותרת בדיון שלפנינו, בהמשך לעמדתה כמשיבה בעניין פדידה, שלפיהם היא מקבלת על עצמה את המגבלות על האמצעים המרעישים במיוחד שנקבעו בפרשה זו, לרבות על השמעת הקלטה של רעשים אלה.

13. זאת ועוד. קיים קושי בקביעה גורפת כי שימוש באמצעי הגברה להשמעת מוזיקה, ג'ינגלים ושירים עד השעה 23:00 מביא למטרד רעש חריג וקיצוני, בהמשך למטרת המתווה שגובש על ידי המשטרה בעניין פדידה (כפי שהוצהרה גם בסעיף 30 לתגובה המקדמית מטעמה). כך גם ההבחנה שביקשה המשטרה לערוך בין השמעת שיר בקולו של אדם, המותרת לפי ההנחיות העדכניות לבין השמעה של מוזיקה מוקלטת או שימוש בכלי נגינה אינה ברורה לחלוטין מבחינת ההיגיון המסדר שביסודה, ואיני סבור כי יש בה כדי לתרום בהכרח להנחיות ברורות להתנהגות המפגינים ולאכיפה הנדרשת בהמשך לכך. בעניין זה אציין כי קו הגבול שנמתח בעניין פדידה בין אמצעים מרעישים במיוחד (כצופרי אוויר, חצוצרות, צפצפות ותופים) לבין השמעת רעשים אחרים שהם תוצר טבעי של קיום הפגנות בסדר הגודל שמתקיימות בסמוך למעון ראש הממשלה בתקופה האחרונה, הוא ברור וקל ליישום, "הן עבור ציבור המפגינים המבקש לממש את חופש הביטוי שלו, הן עבור המשטרה" (עניין כיכר גורן, פסקה 20 לפסק דיני), ולא בכדי הוא היה מוסכם על הצדדים לעתירה באותו מקרה (וגם בדיון הנוכחי זוהי נקודת המוצא המקובלת על העותרת).

14. בצד קביעותי אלו אני סבור כי יש לדחות את טענות העותרת שלפיהן הנחיות המשטרה דנן נובעות מרצונה להגביל את תכני ההפגנות וכי מטעם זה הוטלו הן בחוסר סמכות. בעניין כיכר גורן ציינתי:

"אכן, 'המשטרה אינה ממונה על האידיאולוגיה' (עניין סער, בעמ' 179), ו'התוכן האידיאולוגי, שההפגנה או התהלכה מבקשות לבטא, אינו כשלעצמו עניין לשלטונות' (בג"ץ 153/83 לוי נ' מפקד המחוז הדרומי של משטרת ישראל, פ"ד לח(2) 411, 393 (1984)). אף לדעתי, השקפות המפגינים, דעותיהם, רצונותיהם ומאוייהם הסובייקטיביים – בין שאלה מבקשים להביא לשינוי בזירה הפוליטית בכנסת או בממשלה ובין שלא – אינם עניין למשטרה. במדינה דמוקרטית היקף ההגבלה על זכויות היסוד – ובענייננו הזכות להפגין וחופש הביטוי – אינם נגזרת של נושא ההפגנה" (ההדגשה במקור – ע' פ'; שם, פסקה 20).

ברם, סמכותה של המשטרה להטיל מגבלות על הקמת הרעש בגדרי ההפגנות במקרה דנן – כפי שצוין בעניין פדידה – נובעת מסמכויותיה הכלליות הקבועות בסעיפים

3-5 לפקודת המשטרה ולא הונח יסוד לטענה כי בהטילה את המגבלות האמורות הונחתה המשטרה משיקול אחר שאינו נוגע למשימתה לשמור על הסדר הציבורי ושלומו הציבור, ובכלל זאת הרצון להפחית מהשלכותיהן הברורות של ההפגנות על מרקם חייהם של התושבים המתגוררים בסמוך להן. בצד האמור, כפי שנמצא לעיל, האיסור הנוכחי שמטילה המשטרה על השמעת שירים, מוזיקה וכיוצא באלה אינו נובע מהוראותיו של פסק הדין בעניין פרידל, וחורג מן האיזון שנמצא ראוי להגבלת הרעש המוקם בהפגנות בגדרי אותו הליך ומן ההנחיה הנוהגת בפסיקתנו שלפיה הגבלת הזכות להפגין תתאפשר רק כאשר מתקיימת ודאות קרובה לפגיעה קשה בסדר הציבורי או בשלומו הציבור ובמידה המצומצמת ביותר הנדרשת למניעת פגיעה כאמור.

מן הטעמים האמורים ונוכח הסכמת הצדדים לקיים את הדיון כאילו ניתן צו על תנאי, אציע לחברי כי ניתן צו מוחלט במובן זה שנורה על בטלותן של הנחיות המשטרה לעניין השעות המותרות להשמעת מוזיקה, שירים, ג'ינגלים וכד' מיום 20.8.2020 ומיום 14.10.2020, כפי שהובאו לעיל. אין צו להוצאות.

ש ו פ ט

השופט ג' קרא:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט א' שטיין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק הדין של השופט ע' פוגלמן.

ניתן היום, א' בכסלו התשפ"א (17.11.2020).

שופט

שופט

שופט

שג 20070590_M04.docx
מרכז מידע, טל' 077-2703333 *3852 ; אתר אינטרנט, <http://supreme.court.gov.il>